

Jóel könyve és a laodíceai Hetednap Adventista Egyház – Negyvenedik szám

Jeff Pippenger

2026-02-03

Negyvenes szám

Péter jelképesen Caesarea Philippinél volt a harmadik órában, úton Caesarea Maritimába és a kilencedik óra felé. Máté és Márk szerint hat nappal később Péter, Jakab és János a Színeváltozás hegyén voltak. Lukács nyolc napot mond, Panium és a Hegy között. A pokol kapuitól, Caesarea Philippitől a kereszt haláláig, útközben megállva a Színeváltozás hegyénél. Három lépés Paniumtól a vasárnaptörvényig. Caesarea a kezdetnél, a Hegy középen, és Caesarea a végén. Pokol a kezdetnél, halál a végén, középen pedig Isten dicsősége. Egy alfa-lázadás, amelyet a pokol kapui jelképeznek, és egy ómega-lázadás, amelyet Isten Fiának halála jelképez.

Cézarea Filippi az alap, mert ott jelölte meg Krisztus azt a Sziklát, amelyre egyházát felépíti. A Megdicsőülés hegye a második lépés, ahol a templom befejeződik, és elhelyezik a zárókövet. Ezt követően jött a harmadik lépés: az ítélet a kereszten.

Ő pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. És hat nap múlva Jézus maga mellé vevé Pétert, Jakabot és Jánost, és külön, csak őket, felvivé egy magas hegyre; és elváltak előttük. Ruhái pedig tündöklővé lőnek, felette igen fehérre, mint a hó; amiként a ruhafestő a földön meg nem fehéretheti azokat. És megjelenék nékik Illés Mózesrel együtt; és beszélgetnek vala Jézussal.

Péter pedig felelvén monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk; készítsünk azért három hajlékot: egyet neked, egyet Mózesnek, és egyet Illésnek.

Mert nem tudta, mit mondjon; annyira megrémültek ugyanis. És felhő támadt, amely beárnyékolta őket; és szózat jött a felhőből, mondván: Ez az én szeretett Fiam; őt hallgassátok. És hirtelen, amint körültekintettek, többé senkit sem láttak maguk körül, csak egyedül Jézust. Mikor pedig lefelé jöttek a hegyről, megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amiket láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a halottak közül. És megtartották e beszédet magukban, egymás között tudakozódva afelől, mit jelent a halottak közül való feltámadás. Márk 9:1–10.

A hegyen Péter azt javasolja, hogy emeljenek egy sátrat Mózesnek, Krisztusnak és Illésnek.

„Mózes átment a halálon, de Mihály alászállt, és életet adott neki, mielőtt teste romlást látott volna. Sátán megpróbálta visszatartani a testet, magának követelve azt; de Mihály feltámasztotta Mózeset, és a mennybe vitte őt. Sátán keserűen gyalázkodott Isten ellen, igazságtalannak bélyegezve Őt azért, hogy megengedte, zsákmányát elvegyék tőle; Krisztus azonban nem dorgálta meg ellenfelét, noha az ő kísértése által bukott el Isten szolgálja. Szelíden Atyjára utalta őt, ezt mondva: »Dorgáljon meg téged az Úr.«”

„Jézus megmondta tanítványainak, hogy vannak némelyek azok közül, akik vele együtt állnak, akik nem ízlelik meg a halált, mígnem meglátják az Isten országát hatalommal eljöni. A megdicsőülés hegyén ez az ígélet beteljesedett. Jézus arca ott elváltozott, és úgy ragyogott, mint a nap. Ruházata fehér és tündöklő volt. Mózes jelen volt, hogy azokat jelképezze, akik Jézus második megjelenésekor feltámadnak a halottak közül. És Illés, aki a halál megízlelése nélkül vitetett el, azokat jelképezte, akik Krisztus második eljövetelkor halhatatlanságra változnak át, és a halál megízlelése nélkül vitetnek fel a mennybe. A tanítványok csodálkozással és félelemmel szemlélték Jézus fenséges dicsőségét és a felhőt, amely beárnyékolta őket, és hallották Isten hangját rettenetes fenséggel szólni: „Ez az én szeretett Fiam; őt hallgassátok.”” Early Writings, 164.

A megdicsőülés hegye három sátorat azonosít. Mózes sátorát az ősi Izráel kezdetén, Krisztus sátorát, amint azt az Ő megtestesülése jelképezi, valamint azt a sátor, amely a száznegyvennégyezer, amint azt Illés jelképezi. A száznegyvennégyezren azok, akik nem ízlelik meg a halált, míg meg nem látják Krisztus második eljövetelét. A hegy azt a pontot azonosítja, ahol a pecsét rányomatik a száznegyvennégyezerre.

A száznegyvennégyezer sátora a Sátoros ünnep előképet beteljesítő valóságában állíttatik fel. A hegy azokat azonosítja, akik nem ízlelik meg a halált, és három tanút állít elénk arra nézve, hogy amikor meglátják Isten dicsőségét a hegyen, az a Sátoros ünnep előképet beteljesítő valósága.

Ők Illés sátoraként emeltetnek fel, amelyet 2023-ban kezdtek felépíteni, amikor Mózes és Illés egyaránt feltámadtak. Először az alap vettetett meg, vagyis az az egyetlen alap, amely vettethetik, és ez az alap Krisztus, a szegletkő és az alapkő. Ezután kerül a helyére a zárókő, amely a száznegyvennégyezer lepecsételését jelképezi, amint az a Megdicsőülés hegyén ábrázoltatott. A hegyen Péter, Jakab és János azokat képviselik, akik valóban nem ízlelik meg a halált. Péter később feljegyezte, hogy a papok királysága azokból áll, akik megízlelték, hogy jó az Úr, és akik lelki ház voltak. Ők megízlelték az életet, ezért nem ízlelik meg a halált.

Ha ugyan megízlelték, hogy kegyelmes az Úr. Akihez járulván, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan elvetettek, Istennél azonban választott és drága, ti magatok is mint élő kövek épüljtek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat áldozatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek. Azért van meg az Írásban is: Íme, leteszek Sionban egy szegletkövet, választottat, drágát; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. 1 Péter 2:3–6.

A „megszégyenültek”-nek fordított szó jelentése: „szégyenkezni”. A maradékot Péter jelképezi, és örömük szembe van állítva azokéval, akik elutasították a késői eső üzenetét. A száznegyvennégyezer egyik kulcsa — mert Péternek adattak a királyság „kulcsai” — az a „szegletnek feje köve”, amely Sionban tétetett le. Ez a kő csodálatos az igazak szemében, és botrányozás köve Efraim részei számára.

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, lett a szeglet fejköve. Az Úr cselekedte ezt; csodálatos a mi szemünk előtt. Zsoltárok 118:22, 23.

Jézus e versekről a szőlőskert példázatának befejezésében tett megjegyzést.

Jézus így szólt hozzájuk: Sohasem olvastátok az Írásokban: „A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkővé lett; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben”? Azért mondom nektek, hogy az Isten országa elvételük töletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. És aki e kőre esik, összetöretik; akire pedig ez esik rá, szétmorzsolja azt. Amikor pedig a főpapok és a farizeusok hallották az ő példázatait, észrevették, hogy róluk szól. De amikor meg akarták őt fogni, féltek a sokaságtól, mert prófétának tartották őt. Máté 21:42–46.

Aki elfogadja az alapvető üzenetet, annak meg kell történnie, mert a Kőszikla Krisztus, és az evangélium műve az, hogy az embert a porba alázza.

„Mi a hit általi megigazulás? Istennek az a munkája, amellyel az ember dicsőségét a porba sújtja, és megteszi az emberért azt, aminek megtételére annak önmagától nincs ereje. Amikor az emberek meglátják saját semmiségüket, készek lesznek arra, hogy Krisztus igazságosságába öltözzenek. Amikor egész napon át Istent kezdik dicsérni és magasztalni, akkor szemlélés által ugyanarra a képre változnak el. Mi az újjászületés? Az, hogy feltárja az ember előtt saját valódi természetét, hogy önmagában értéktelen.” Kéziratközlések, 20. kötet, 117.

Aki elveti az alapkövet, megsemmisül, miként az ősi Izráel esetében történt Jézusnak a szőlőskert példázatára adott alkalmazásának beteljesedéseként. A zsidók elvetették Krisztust; ugyanígy Mózes is elvetették, mert ha hittek volna Mózesnek, Krisztusnak is hittek volna. Elvetették Isten törvényét, és emberek parancsolatait tanították tantétel gyanánt. Krisztus, Mózes és a Törvény egyaránt az alapok jelképei, és az egyetlen alap, amely vettethetik, Krisztus; Krisztus azonban mint alap sokféle jelkép által van ábrázolva. Mózes és a Törvény egyaránt ennek a ténynek a szemléltetései. Krisztus az egyetlen alap, ez azonban csupán azt jelenti, hogy az Ő prófétai Igéjében szereplő egyéb alapok egyszerűen az Ő jellemének valamely vonatkozásának jelképei.

Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.
1Korinthus 3:11.

Jézus az Ige, és mint ilyen, az Igéjében foglalt szabályok Őt magát képviselik. Ezért jegyzi fel White testvérnő, hogy a Tízparancsolat Krisztus jellemének átírata. Ő az Első és az Utolsó, és amikor ily módon van ábrázolva, ez azt jelzi, hogy Krisztus egy dolog végét mindig annak kezdetével együtt szemlélteti. Mint az Ige, Ő egyúttal az „Igazság” is, és az igazság prófétai keret. Ő Júda törzséből való Oroszlán, amikor lepecsételi és felnyitja Igéjét. Ő egyben a szegletkő is, amely zárókövé lesz. A szegletkő egyszerűen Őt szemlélteti mint alapot, vagy mint az „igazság” héber szavának első betűjét. A zárókö a templomon végzett koronázó munka, és amikor az igazság keretéhez igazodik, a zárókö huszonkétyszer hatalmasabb a szegletkőnél. Ami csodálatos azok szemében, akik megízlelték, hogy jó az Úr, az az, hogy az igazság keretének alapelvei, a szegletkővel és a zárókövel összhangban, azonosítják az egyik prófétai kulcsot, amely Péternek adatott.

Az első betű, az alfa, egy, de az utolsó betű, az ómega, huszonkettő. Miller drágakövei úgy ragyognak, mint a nap, de amikor a piszokseprő ember összegyűjtötte a drágaköveket, azok tízszer fényesebben ragyogtak. Annak felismerése, hogy egy prófétai vonal vége ugyanaz, de

hatalmasabb, mint egy prófétai vonal kezdete, „csodálatos”. Ez Krisztus jellemének egyik eleme; ez egyike azoknak a kulcsoknak, amelyek Péternek adattak, hogy megkösse a száznegyvennégyezeret.

Péter „lelki háza” William Miller álmának ládája, egyúttal Malakiás tizedeinek és áldozati ajándékainak tárháza is. Amikor megnyílnak az ég ablakai, az egyik osztály kivettetik a szobából, a másik osztály pedig belevettetik a ládába, és megkapja Isten diadalmas egyházának fehér gyolcsruháját.

„Ünnepélyesen és nyilvánosan Júda népe elkötelezte magát Isten törvényének való engedelmisségre. Ám amikor Ezsdrás és Nehémiás befolyása egy időre megszűnt, sokan eltávoztak az Úrtól. Nehémiás visszatért Perzsiába. Jeruzsálemből való távolléte alatt olyan visszasságok lopóztak be, amelyek a nemzet megrontásával fenyegettek. A bálványimádók nemcsak megvetették lábukat a városban, hanem jelenlétükkel magának a templomnak a környékét is beszennyezték. Házassági kapcsolatok révén baráti viszony alakult ki Eljásib főpap és az ammoni Tóbiás, Izráel keserű ellensége között. E szentségtelen szövetség következtében Eljásib megengedte Tóbiásnak, hogy a templomhoz tartozó egyik helyiséget elfoglalja, amelyet korábban a nép tizedeinek és áldozati ajándékainak raktárául használtak.”

„Az ammoniták és moábiták Izráel iránt tanúsított kegyetlensége és árulása miatt Isten Mózes által kijelentette, hogy örökre ki kell zárni őket népének gyülekezetéből. Lásd 5Mózes 23:3–6. E szóval dacolva a főpap kivette az Isten házának kamrájában tárolt áldozati adományokat, hogy helyet készítsen e tiltott faj képviselőjének. Istennel szemben nem lehetett volna nagyobb megvetést tanúsítani annál, mint hogy ilyen kegyet gyakoroljanak Isten és az Ő igazságának e ellensége iránt.”

„Perzsiából való visszatérésekor Nehémiás tudomást szerzett e vakmerő megszenségtelenítésről, és haladéktalanul intézkedett a betolakodó kiűzéséről. „Igen megkeseredtem” — jelenti ki —, „ezért Tóbiás egész házi holmiját kihányattam a kamrából. Azután megparancsoltam, hogy tisztítsák meg a kamrákat; majd visszavittem oda az Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént.”

„Nemcsak a templomot szentségtelenítették meg, hanem az áldozati adományokat is helytelenül használták fel. Ez arra irányult, hogy csökkentse a nép bőkezűségét. Elvesztették buzgóságukat és lelkesedésüket, és vonakodtak megfizetni tizedeiket. Az Úr házának tárházai szűkösen voltak ellátva; az énekesek és mások közül sokan, akik a templomi szolgálatban álltak, mivel nem részesültek elegendő támogatásban, elhagyták Isten művét, hogy másutt dolgozzanak.”

„Nehémiás munkához látott, hogy helyrehozza ezeket a visszaéléseket. Összegyűjtötte azokat, akik elhagyták az Úr házának szolgálatát, »és helyükre állította őket«. Ez bizalmat ébresztett a népben, és egész Júda elhozta »a gabona, a must és az olaj tizedét«. Olyan férfiakat, »akik hűségeseeknek bizonyultak«, tett meg »a tárházak felügyelőivé«, »és az volt a tisztük, hogy szétosszák testvéreik között«. ” Próféták és királyok, 669, 670.

Amikor Nehémiás „kivetette Tóbiást”, Krisztusnak ugyanabból a templomból a pénzváltók kiűzését előképezte. Nem pusztán magáról a templomról volt szó, hanem a templomnak éppen arról a helyiségéről, ahol a tizedeket tárolták. Amikor a filadelfiai Eljákim a laodíceai Sebnát váltotta fel, Sebna volt az a kincstárnok, akit egy távoli földre vetettek ki.

Így szól az Úr, a Seregek Istene: Eredj, menj el ehhez a kincstárnokhoz, Sebnához, aki a ház fölött áll, és mondd meg: Mid van itt, és kit tartasz itt, hogy sírt vájtál magadnak itt, mint aki magas helyen vág sírt magának, és lakóhelyet farag magának a sziklába? Íme, az Úr erős fogságba vetve elhurcol téged, és bizonyosan betakar téged. Erőszakosan összegöngyöl és elhajít téged, mint a labdát, tágas földre: ott halsz meg, és ott dicsőséged szekerei urad házának szégyenévé lesznek. Kivetlek állomásodból, és méltóságodból letaszít téged.

És azon a napon lesz, hogy elhívom szolgámat, Eljákimot, Hilkiájá fiát. Felöltöztetem őt a köntösödbe, megerősítem a te öveddel, és a te uralmadat az ő kezébe adom; és atyja lesz Jeruzsálem lakosainak és Júda házának. Dávid házának kulcsát az ő vállára helyezem; megnyit, és senki be nem zárja; bezár, és senki meg nem nyitja.

És beverem őt, mint szeget erős helyre; és dicsőséges trónja lesz atyja házának. És reá akasztják atyja házának minden dicsőségét, a sarjadékot és a vesszőt, minden apró edényt, a csészék edényeitől fogva a korsók minden edényéig. Ama napon, azt mondja a Seregek Ura, eltávolíttatik a szeg, amely erős helyre veretett, kivágatik és leesik; és levágatik a teher, amely rajta volt, mert az Úr szólt. Ézsaiás 22:15–22.

Azon a napon, amikor Sebna, a balga laodíceai kivetettetik, Eliákimnak adatik a diadalmas egyház kormányzata. Amikor Krisztus megtisztítja a száznegyvennégyezer templomát a drága ékköveket befedő szeméttől, kijelenti, hogy „befedi” azokat, akiket Sebna képvisel. Mielőtt megnyíltak a menny ablakai, az ékköveket szemét fedte, és amikor a szemetet kivetik, akkor a szemét szégyennel fedetik be. William Miller álma a száznegyvennégyezer megpecsételését azonosítja.

A ládika Malakiás tárháza, Péter lelki háza és Illés sátra, amelyet Péter fel akart építeni. A portalanító kefével dolgozó ember a száznegyvennégyezer elpecsételését szemlélteti, amikor az ékköveket a ládikába veti. Malakiás megjelöli azt a próbát, amely bizonyítja, hogy Isten népe valóban visszatért Őhozzá.

Akkor az Úrnak főlői egymással beszéltek; és az Úr figyelt és meghallgatta, és emlékkönyv íratott előtte azok számára, akik féltek az Urat, és akik becsülik az ő nevét. És az enyéim lesznek, azt mondja a Seregek Ura, ama napon, amelyen elkészítem ékszereimet; és megkímélem őket, amiképpen az ember megkíméli a maga fiát, aki neki szolgál. Akkor ismét visszatértek, és különbséget tesznek az igaz és a gonosz között, aközött, aki Istennek szolgál, és aközött, aki nem szolgál neki. Malakiás 3:16–18.

A visszatérés kulcsszó ebben a szakaszban, mert Isten arra hívja népét, hogy térjen vissza Őhozzá, ugyanakkor arra is felszólítja ezt a népet, hogy tegyék próbára Őt a tizedek és áldozatok visszahozásával; és lesz olyan idő is, amikor az igazak „visszatérnek”, és ezáltal „különbséget tesznek” a bölcsek és a balgák között. Azok, akik félték az Urat, és akik gondoltak az Ő nevére, azok azok, akik a száznegyvennégyezer zászlójelvénye lesznek.

Az Úr félelme az első próba; ezért amikor a tizenhatodik vers azt mondja: „akkor” az Úr féltői, ez visszautal a prófétai elbeszélésre.

Kemény beszédeitek voltak ellenem, azt mondja az Úr. Ti pedig ezt mondjátok: Mit szoltunk olyan sokat ellened? Ezt mondtátok: Hiábavaló az Istennek szolgálni; és mi haszna annak, hogy megtartottuk az ő rendelését, és hogy szomorúan jártunk a Seregek Ura előtt? Most pedig boldognak mondjuk a kevélyeket; igen, felmagasztaltatnak azok, akik gonoszságot cselekszenek; igen, akik kísértik az Istent, meg is menekülnek. Malakiás 3:13–15.

Malakiás ezt mondja: „és most a kevélyeket boldognak mondjuk.” Efraim részeit a „kevélység koronájának” nevezik, és örvendeznek, amikor azt hiszik, hogy Mózes és Illés, a két próféta, akik gyötörték őket, meghaltak. Olyannyira örültek, hogy ajándékokat küldtek egymásnak.

És holttestük ama nagy város utcáján hever majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. És a népek, nemzetségek, nyelvek és nemzetek közül valók három és fél napig nézik majd holttestüket, és nem engedik, hogy holttestük sírba tétessék. És a föld lakói örvendeznek majd rajtuk, vigadoznak, és ajándékokat küldenek egymásnak; mert ez a két próféta gyötörte a föld lakóit. Jelenések 11:8–10.

A kevélyek boldogok 2020. július 18-tól kezdve egészen 2023-ig. 2020. július 18-án az üzenet „kemény” volt az „ÚR” ellen. 2020. július 18-án nem ismertük fel, milyen rettenetesen szoltunk Isten és az Ő Igéje ellen. Csalódottan léptünk be a késelem idejébe, amint azt ez a panasz fejezi ki: „Hiábavaló az Isten szolgálata; és mi haszna, hogy megtartottuk az ő rendtartását, és hogy szomorúan jártunk a Seregek Ura előtt?” Ez párhuzamos Jeremiás panaszával, amikor az első csalódást szemlélteti.

Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, sem nem vigadtam; egyedül ültem a te kezéd miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Miért szüntelen az én fájdalom, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-e hozzám, mint a csalárd patak, mint a víz, amely elapad? Jeremiás 15:17, 18.

Szavaink kemények voltak a 2020. július 18-ra vonatkozó előrejelzéssel kapcsolatban, és akkor még nem tudtuk, milyen súlyosan felláztunk. A csalódás idején már folyamatban volt a késelem ideje, miközben az egyik csoport gyászolt, a másik csoport pedig örvendezett. Ebben az összefüggésben Malakiás így szól:

Akkor az Úrnak féltői gyakran szoltak egymással; és az Úr figyelt, és meghallotta azt, és emlékkönyv íratott ölébe azok számára, akik félik az Urat, és becsülik az ő nevét. És az enyéim lesznek, azt mondja a Seregek Ura, azon a napon, amelyen elkészítem ékszereimet; és kedvezek nekik, amiképpen kedvez az ember a maga fiának, aki szolgálja őt.

Akkor megtértek, és különbséget teszték az igaz és a gonosz között, aközött, aki szolgálja Istent, és aközött, aki nem szolgálja őt. Malakiás 3:16–18.

2024-ben elérkezett az alapvető próba, amelyet az Úr félelme jelképezett. E próbában két osztály nyilvánult meg, és az a csoport, amely e két osztályt alkotta, a három és fél nap folyamán

rendszeres Zoom-összejöveteleken gyakran beszélgetett egymással. Az Úr figyelt beszélgetéseikre. Az az osztály, amely félté az Urat, az Ő nevéről gondolkodott: Palmoni, Júda törzsének Oroszlánja, az Alfa és az Omega, az Igazság, az Ige, a Csodálatos Nyelvész, a szeglet- és zárókő, a Bárány, a mennyei Főpap, a Templom, a Szikla. Akik bekerültek abba a könyvbe, ékkövek lesznek a koronán, amely a dicsőség országának zászlaját jelképezi. Amikor elkészíti azokat az ékköveket, akkor visszatérnek, és különbséget tesznek az igaz és a gonosz között. Amikor az ékköveket a ládikába veti, akkor válik nyilvánvalóvá, ki balga, és ki bölcs.

Malakiás feljegyzí:

TérjeteK vissza hozzám, és én is visszatérek hozzátok,

Ti pedig ezt mondtátok: Miben térjünk meg?

Hozzátok be a tizedeket mind az én tárházamba, hogy legyen eledel az én házamban, és próbáljatok meg engem most ezzel, azt mondja a Seregek Ura, vajon nem nyitom-e meg nektek az ég csatornáit, és nem árasztok-e rátok olyan áldást, hogy ne legyen elég hely annak befogadására.

A tárház a ládika, a tizedek pedig a bölcs szűzek. A tárház Isten Igéje, amely az igazság új keretébe lett helyezve. Azok az ékkövek, amelyeket ebbe a ládikába vetnek, az Éjféli Kiáltás üzenetéhez kapcsolódó igazságok. A tizedeket a templom egy meghatározott helyiségében őrizték, amint az Nehémiás tisztításában azonosítható. A ládika és a tárház, avagy Péter lelki háza, Isten templomát jelképezi, az ékkövek pedig az emberi templomokat, akik az Istenséggel a Magasságos rejtekhelyén egyesülnek. Az emberi hírnököket nem lehet elválasztani az isteni üzenettől. Az ékkövek egyaránt Isten hírnökei, és egyúttal az az üzenet is, amelyet hirdetnek. Az ihletés gyakran azonosítja az üzenetet és a hírnöket együttesen.

„Isten e napokban úgy hívta el egyházát, miként az ókori Izráelt is elhívta, hogy világosságként álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítóeszközevel, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által elkülönítette őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket Önmagához. Törvénye letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta az erre az időre szóló prófécia nagy igazságait. Miként az ókori Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent megbízatás, amelyet közölni kell a világgal. A Jelenések 14. fejezetének három angyala azt a népet jelképezi, amely elfogadja Isten üzeneteinek világosságát, és az Ő eszközeiként indul el, hogy a figyelmeztetést a föld hosszában és széltében hirdesse. Krisztus így jelenti ki követőinek: ‘Ti vagytok a világ világossága.’ Minden lélekhez, aki elfogadja Jézust, a Golgota keresztje így szól: ‘Íme, a lélek értéke: „MenjeteK el széles e világra, és hirdesséteK az evangéliumot minden teremtésnek.”’ SemmineK sem szabad megengedtetnie, hogy e munkát akadályozza. Ez a jelen időre nézve mindennél fontosabb munka; hatásának az örökkévalóságig kell terjednie. Az a szeretet, amelyet Jézus az emberek lelkei iránt tanúsított az áldozatban, amelyet megváltásukért hozott, minden követőjét cselekvésre indítja.”

BizonyságtételeK, 5. kötet, 455.

A következő cikkben kezdjük majd egybefogni ezeket a fogalmakat.

„Életem utolsó ötven évében drága alkalmaim voltak arra, hogy tapasztalatot szerezzek. Tapasztalatom volt az első, a második és a harmadik angyal üzenetében. Az angyalok úgy vannak ábrázolva, mint akik az ég közepén repülnek, és intő üzenetet hirdetnek a világnak, amely közvetlenül érinti e föld történelmének utolsó napjaiban élő embereket. Senki sem hallja ezen angyalok hangját, mert ők jelképként szolgálnak Isten népének ábrázolására, akik összhangban munkálkodnak a menny világegyetemével. A férfiak és nők, akiket Isten Lelke megvilágosított, és akiket az igazság megszentelt, a három üzenetet a maga rendjében hirdetik.

„Részt vettem ebben az ünnepélyes munkában. Keresztény tapasztalatom csaknem egésze összefonódik vele. Vannak most élők, akiknek az enyémhez hasonló tapasztalatuk van. Felismerték az erre az időre kibontakozó igazságot; lépést tartottak a nagy Vezérrel, az Úr seregének Fejedelmével.

„Az üzenetek hirdetésében a prófécia minden meghatározott részlete beteljesedett. Azok, akiknek abban a kiváltságban volt részük, hogy e üzenetek hirdetésében szerepet vállaljanak, olyan tapasztalatra tettek szert, amely számukra a legnagyobb értékű; és most, amikor e végső napok veszedelmei közepette élünk, amikor mindenfelől ilyen hangok hallatszanak majd: »Íme, itt a Krisztus«, »Íme, itt az igazság«; miközben sokak terhe az, hogy megingassák hitünk alapját, amely kivezetett bennünket az egyházakból és a világból, hogy mint különös nép álljunk a világban, Jánoshoz hasonlóan a mi bizonyágtételünk is ez lesz:

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk az élet Igéjéről; ... amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségeitek legyen velünk.”

„Bizonyrágot teszek azokról, amiket láttam, azokról, amiket hallottam, és azokról, amiket kezeim illették az élet Igéjéből. És tudom, hogy ez a bizonyrágtétel az Atyától és a Fiútól van. Láttuk, és bizonyrágot is teszünk arról, hogy a Szentlélek ereje kísérté az igazság bemutatását, tollal és szóval intve, és az üzeneteket azok rendje szerint adva. E munka megtagadása a Szentlélek megtagadása volna, és azok közé sorolna bennünket, akik elszakadtak a hittől, hitető lelkekre figyelmeztvén.”

„Az ellenség mindent mozgásba fog hozni, hogy a hívők bizalmát megingassa hitünk oszlopaiban, a múlt üzeneteiben, amelyek az örökkévaló igazság magasztos emelvényére helyeztek bennünket, és amelyek megalapozták a művet, és jelleget adtak annak. Izráel Ura, Istene vezette ki népét, mennyei eredetű igazságot tárva fel előttük. Az Ő szava hallatszott, és még most is hallatszok, ezt mondvá: Menjetek előre erőről erőre, kegyelemről kegyelemre, dicsőségről dicsőségre. A mű erősödik és szélesedik, mert Izráel Ura, Istene az Ő népének oltalma.”

Azok, akik az igazságot csupán elméletileg ragadják meg, úgyszólván csak ujjheggyel, akik annak elveit nem vitték be a lélek belső szentélyébe, hanem az életadó igazságot a külső udvarban tartották, semmi szentet nem fognak látni e nép múltbeli történetében, amely azzá tette őket, amik, és amely komoly, határozott, missziós munkásokká tette és állította őket a világban.

„A jelen időre szóló igazság drága, de akiknek szíve nem töretett meg azáltal, hogy a Kősziklára, Krisztus Jézusra estek, azok nem fogják meglátni és megérteni, mi az igazság. El fogják fogadni azt, ami eszméiknek tetszik, és egy másik alapot kezdenek majd készíteni ama helyett, amely lerakatott. Hízelegni fognak saját hiúságuknak és önbecsülésüknek, azt gondolva, hogy képesek hitünk oszlopait eltávolítani, és azokat általuk kigondolt oszlopokkal helyettesíteni.”

„Ez mindaddig így marad, amíg az idő tart. Bárki, aki a Biblia alapos tanulmányozója volt, meg fogja látni és meg fogja érteni azok komoly helyzetét, akik e föld történelmének záró jeleneteiben élnek. Érezni fogják saját alkalmatlanságukat és gyengeségüket, és elsőrendű feladatukká teszik, hogy ne csupán a kegyesség látszatával rendelkezzenek, hanem eleven kapcsolatban legyenek Istennel. Nem mernek megnyugodni addig, míg Krisztus ki nem formálódik bennük, a dicsőség reménysége. Az én meghal; a büszkeség kiűzetik a lélekből, és Krisztus szelídsége és gyöngédsége lesz bennük.” Notebook Leaflets, 60, 61.